

Sygnatura akt II C 890/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 3611,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty

1. umarza postępowanie w sprawie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1126,26 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia sześć złotych dwadzieścia sześć groszy);
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 890/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 17 listopada 2014 roku J. B., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3.611,35 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 28 kwietnia 2014 roku doszło do kolizji drogowej wskutek, której uszkodzony został należący do powoda pojazd marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w pozwanym Towarzystwie (...). Powód zgłosił szkodę załączając kalkulację naprawy na kwotę 5392,27 zł. Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 1780,92 złotych. W ocenie strony powodowej, w wycenie szkody pozwanego zaniżono wysokość należnego odszkodowania poprzez przyjęcie cen dla części zamiennych w sytuacji gdy uszkodzeniu uległy części oryginalne pojazdu.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W dniu 30 grudnia 2014 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył odpowiedź na pozew, która zarządzeniem z dnia 26 stycznia 2015 roku została zwrócona z wyłączeniem wniosków dowodowych, z uwagi na wniesienie tego pisma po upływie terminu.

(odpowiedź na pozew k. 18-19, pełnomocnictwo k. 20, odpis KRS k. 21-25, zarządzenie k. 33)

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku Sąd w niniejszej sprawie dopuścił na wniosek strony powodowej (zawarty w pozwie) dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

(postanowienie k. 32)

W piśmie z dnia 12 lutego 2015 roku, pełnomocnik powoda oświadczył, iż ogranicza powództwo do kwoty 2.485,09, cofając roszczenie w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 1.126,26 złotych. Wniósł również o zasądzenie kosztów wydania opinii technicznej w kwocie 350 złotych. Wyjaśnił, że powód zwrócił się o wydanie opinii do rzeczoznawcy z firmy (...) SA w Ł., który wyliczył wartość szkody.

(pismo k. 34)

W piśmie z dnia 26 lutego 2015 roku, pełnomocnik powoda wniósł o anulowanie postanowienia z dnia 26 stycznia 2015 roku dotyczącego punktu 3 o zobowiązaniu powoda do uiszczenia zaliczki na biegłego, wskazując, iż strona powodowa nie wnosila o powołanie biegłego, złożyła bowiem opinię rzeczoznawcy, w której ustalono wszystkie okoliczności związane ze sprawą. Wskazano jednocześnie, iż przeprowadzenie kolejnej ekspertyzy jest bezzasadne.

(pismo k. 48)

Postanowieniem z dnia 3 marca 2015 roku Sąd na podstawie art. 359 § 1 kpc uchylił postanowienie z dnia 26 stycznia 2015 roku w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

(postanowienie k. 49)

W piśmie z dnia 27 marca 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego oświadczył, iż z uwagi na brak wskazania przez stronę powodową czy w zakresie cofniętego powództwa zrzeka się również roszczenia w tym zakresie, nie wyraża zgody na cofnięcie powództwa w tej części. Podniósł, że kwestionuje opinię pozasądową złożoną przez powoda.

(pismo k. 50-51)

Na rozprawie w dniu 13 października 2015 roku pełnomocnik powoda oświadczył, iż popiera powództwo w wersji zmodyfikowanej pismem z dnia 12/02/2015 roku. Sprecyzował, że kwoty o której mowa w piśmie z dnia 12/02/2015 - 350 zł żąda tytułem kosztów procesu, a nie żądania pozwu. Wniósł o zasądzenie kosztów procesu w pozostałym zakresie według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa, wniósł o jego oddalenie jako nieudowodnionego. Wniósł również o zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

(protokół rozprawy k. 69-70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. jest właścicielem samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 28 kwietnia 2014 roku, doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu powoda. Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanej przez stronę pozwaną.

Poszkodowany zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanego o wypłatę odszkodowania z tytułu OC.

Decyzją z dnia 6 czerwca 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w W. przyznał J. B. odszkodowanie w wysokości 1780,92 złotych.

(bezsporne decyzja o wypłacie odszkodowania k. 9)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

W piśmie z dnia 12 lutego 2015 roku, pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 1.126,26 złotych. Z zakresie żądania zapłaty tej kwoty doszło do cofnięcia powództwa jeszcze przed rozprawą, dlatego zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. ta czynność nie wymagała zgody pozwanego. W realiach rozpoznawanej sprawy cofnięcie powództwa nie było sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani nie zmierzało do obejścia prawa, dlatego należało uznać je za dopuszczalne w świetle treści art. 203 § 4 k.p.c. Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 355 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w części objętej cofnięciem pozwu, o czym orzeczono w punkcie 1 wyroku.

Powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1powołanej ustawy).

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność powoda. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Spór stron niniejszego procesu koncentrował się na ustaleniu wysokości szkody.

Udowodnienie wysokości szkody, stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powodzie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. i 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód dla wykazania, zgodnie z zasadą wynikającą z powyższych przepisów, wysokości szkody, przedstawiał jedynie dowód z prywatnej opinii rzeczoznawcy, na okoliczność kosztów naprawy samochodu. W toku postępowania pełnomocnik powoda cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powoda. Wobec faktu, iż pozwany kwestionował twierdzenia powoda o wysokości należnego odszkodowania, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jako posiadającego wiadomości specjalne w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych.

Zgodnie z art. 278 i 279 kpc opinią biegłego jest wyłączenie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Opinia sporządzona na polecenie strony i złożona do akt sądowych nie może być traktowana jako dowód w postępowaniu. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się, iż złożone do akt ekspertyzy opracowane na zlecenie stron należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Natomiast oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L., oraz www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Ponadto sprawa niniejsza ma charakter odszkodowawczy, a obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Przyjęcie, że w tego rodzaju sprawach sąd powinien każdorazowo dopuścić z urzędu dowód z opinii biegłego, nie tylko w razie braku inicjatywy stron ale również przy sprzeciwie strony, która na dany fakt się powołuje, prowadziłoby do naruszenia zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego i bezstronności sądu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, z dowodów zaoferowanych przez powoda nie wynika, jaki był uzasadniony koszt naprawy jego pojazdu w związku z kolizją z dnia 28 kwietnia 2014 roku, poza bezsporną, uznaną przez powoda, kwotą 1780,92 złotych.

Powód żądał zasądzenia także w ramach kosztów procesu kwoty 350 zł. za sporządzenie kalkulacji na prywatne zlecenie. Zdaniem Sądu koszty tego rodzaju nie stanowią kosztów procesu, o których stanowi art. 98 kpc.

Nadto należy uznać, że co do zasady roszczenie o zwrot kosztu sporządzenia takiej kalkulacji jest uzasadnione, kiedy sporządzenie przez poszkodowanego ekspertyzy w postępowaniu przedsądowym, dokonane jest celem wykazania zasadności swojego roszczenia. Ocena, czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności w zależności od ustalenia czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody. (por. wyrok SN z dn. 30.02.2002 r., V CKN 908/00, uchwała SN z dn. 18.05.2004 r., III CZP 24./04 w L.).

W ocenie Sądu roszczenie powoda w tym zakresie jest bezzasadne. W niniejszej sprawie znany był sprawca zdarzenia, okoliczności zdarzenia oraz ubezpieczyciel. Z akt sprawy wynika, że po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania pozwany wypłacił powodowi kwotę bezsporną. Nadto opinia sporządzona na zlecenie powoda nie była przydatna choćby w celu sformułowania dodatkowych pytań dla biegłego sądowego, gdyż takowy dowód nie został przeprowadzony.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Ponieważ to powód jest stroną przegrywającą, obowiązek uiszczenia wynikłych stąd kosztów spoczywa na nim. Koszty te obejmują łączną kwotę 617 złotych, w tym 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.